Venner av Uganda

Uganda-nytt

Informasjonsavis for Venner av Uganda nr. 1 - 2011

Norad stanser støtten fra 2012

Haruna Ssemyano (på bildet) er en av bøndene som har hatt nytte og hjelp av VEDCOs og VaUs jordbruksprosjekt i Uganda. Det er gjennomført med støtte fra Norad. Men nå har Norad gitt beskjed om at 2011 er det siste året Venner av Uganda får støtte. I stedet vurderer direktoratet å bevilge penger direkte til VEDCO.

VaU søkte Norad om 640 000 kroner for 2011, men vi fikk bare 400 000. Derfor har styret bevilget penger av VaUs egen kasse for å dekke en del av underskuddet i VEDCOs budsjett. ***Les mer i Lederens spalte på side 2.***

Foto Frøydis Guldahl

Fase 1 av VEDCO-prosjektet er avsluttet. Frøydis Guldahl har møtt noen av bøndene. **Side 3**.

Kalendersalg skaffet penger til gatebarn. Hildur Haveland tok med seg glade givere til Uganda. **Side 4-5.**

Vennskapsskolene er ganske forskjellige. Det gjelder både elevtall, drift og bygninger, skriver Anne Carling. **Side 6.**

Valg som ventet. En 40 prosents seier, mener Cato N. Lund. Carl Emil Petersen var valg-observatører. **Side 7-8.**

Innkalling til VaUs årsmøte 2011

Tid: **5. mai kl 18.00**
Sted: **Frivllighetens hus, C. J. Hambros plass 5 i Oslo,** ved Tinghuset.
Inngang fra Pilestredet, tvers over gata for for trikkeholdeplassen.
Trikk nr. 11, 17 og 18 stopper ved Tinghuset. T-banestasjon: Stortinget, utgang Grensen.
Vi får gratis møtelokale mot å kjøpe varm mat for **125 kroner per person**. Kaffe/te er inkludert.
Det er muligheter for å kjøpe øl og vin. P.g.a. serveringen må vi vite hvor mange som kommer.
Vennligst gi beskjed til **Frøydis Guldahl, tlf. 97 17 94 81**. Epost: **froydisg@online.no**

Saksdokumentene blir lagt ut på VaUs webside **www.vau.no**

Dagsorden:

1. Åpning
2. Endring av statuttene
3. Styrets årsberetning
4. Regnskap med revisjonsberetning for 2010
5. Handlingsplan for kommende periode
6. Kontingenten for 2011
7. Valg
8. Eventuelt

Saker som ønskes tatt opp på årsmøtet, bes meddelt styret innen 15. april.
Møtet avsluttes med sosialt samvær og rapport fra Uganda.

Styret

Lederens spalte

Nye utfordringer - vår innsats må fortsette

Sannhetens øyeblikk. I flere år har vi hørt at Norad ønsker å kutte ut bistanden til små organisasjoner. VaU har vært i faresonen. Men hver gang har vi fått det vi har søkt om. Nå er vi der. 17. februar fikk vi svar fra Norad på vår søknad om forlengelse av jordbruksprosjektet i samarbeid med VEDCO. Søknaden for 2011 lød på kr 640 000. Norad bevilget kr 400 000. I tillegg fikk vi vite at Norad fra 2012 ikke vil bevilge penger til VaU. Isteden vil de vurdere bevilgning direkte til VEDCO. Det er da opp til VEDCO om de ønsker en innsats fra oss.

En usikkerhet hadde gått over til skuffelse. Prosjektkomiteen ved Karl Solberg og Åge Rønningen hadde først møte med Norad, men Norad var urokkelig. Så var det bare å sette i gang med å oppfylle kravene fra Norad. VEDCO-budsjettet mangler kr 140 000. (En endret valutakurs gjør at det ser bedre ut enn i utgangspunktet.) Styret bevilget kr 80 000 fra tilgjengelige VaU-midler for å dekke en del av underskuddet. Karl og Åge reiste til Kampala og diskuterte den nye situasjonen med VEDCO. VEDCOs prosjektgruppe jobbet grundig med budsjettet og klarte å tilpasse aktivitetene til den nye budsjettrammen. Den nødvendige reduksjonen ble stort sett oppnådd ved at bøndene må betale en større andel av innsatsmidlene. Det viktige er at prosjektets målsettinger ble beholdt. Det var enighet om at vi må klare å skaffe finansiering for de neste to årene og gjennomføre prosjektet som planlagt.

Det er nå underskrevet kontrakt mellom VEDCO og VaU, basert på at 2011 er det siste året da VaU har samme funksjon som hittil. Vårt ansvar varer fram til midten av 2012, med endelig rapport og regnskap til Norad. Vi tror likevel at VEDCO vil ha behov for bistand fra VaU til å utforme søknad til Norad om støtte for videreføring av prosjektet i 2012 og 2013.

I Kampala hadde Karl og Åge, sammen med Henry Kizito Musoke, direktøren for VEDCO, et møte på den norske ambassaden. Hensikten var å presentere VEDCO, og samtidig finne ut noe om finansierings-muligheter. Både Karl, Åge og Henry følte at møtet var vellykket, og at de ble møtt med en positiv holdning. Det var tydelig at Henry gjorde et godt inntrykk. Ambassaden inviterer VaU og VEDCO til et møte i Kampala i mai sammen med andre norske organisasjoner som arbeider i Uganda. Norad har flere ganger uttrykt ønske om at små organisasjoner må samarbeide. Henry skal delta på møtet.

Framtida. Vi må diskutere hvordan vi vil jobbe videre. Hvordan forholder vi oss til krav om samarbeid med andre organisasjoner? Hvilke arbeidsoppgaver skal vi prioritere? VEDCO har mange planer, de ønsker å etablere et opplæringssenter for ungdom innen jordbruk, og de vil gjerne ekspandere i Nord-Uganda. VaU har prosjekter som arbeidsgruppene står for. Men alle prosjekter krever penger. Det gjelder å finne ut hvor de er. Den norske ambassaden i Kampla har penger. Enkelte bedrifter ønsker å bruke noe av sitt overskudd på bistand. Vi må finne ut hva VaU ønsker å gjøre, og vi må finne finansieringsmuligheter. Dette blir en viktig oppgave videre.

God innsats fra Venner av Uganda. For meg har dette første året som leder av VaU vært opplevelsesrikt, kanskje litt hektisk en gang i blant. Samtidig har jeg opplevd å være del av et lag som arbeider godt sammen. Jeg er full av beundring for det arbeidet som mange av medlemmene legger ned. Særlig gjelder dette prosjektkomiteen – både den gamle og den nye – medlemmer i styret og i arbeids-gruppene. I fellesskap har vi utrettet et arbeid som vi kan tillate oss å være stolte av. Samtidig har alle gitt uttrykk for at dette er arbeid som de føler at det er meningsfullt å bruke fritida si på. VaU er en flott forening å være i ledelsen for!

En stor takk til alle som har gjort det mulig å bidra til at 1000 familier i Luwero og Nakasongola har fått et bedre liv, at gatebarna i UHR får gjennomføre enda et års skolegang, at skolebarna i vennskapsskolene våre har pulter, bøker og skolehage, at mange småbarn har unngått malaria fordi de har fått myggnett. Vi trengs videre!

Frøydis Guldahl

Du har vel husket kontingenten? Kontonummer for medlemskontingent og gaver står nederst på siste side. Skriv navn og hva beløpet gjelder på giroen!

Hadija lånte penger til ku og solgte melk. Så kjøpte hun TV. Hun ville ikke at ungene ikke skulle løpe bygda rundt for å se TV.

Tekst og foto
Frøydis Guldahl

Fase 1 av jordbruksprosjektet avsluttet

Den siste uka i november 2010 reiste jeg til Uganda sammen Åge Rønningen og Karl Solberg i prosjektkomiteen. Vi skulle, sammen med VEDCO, avslutte fase I av prosjektet ”Fattigdomsbekjempelse ved hjelp av kommersielt jordbruk” (Poverty Alleviation through Commercialization of Agriculture). Vi var i Kakooge og Kalagala, som er de to *”sub-counties”* der våre ca 1000 familier bor. Vi besøkte tre familier hvert sted og møtte styret for de to Farmer’s Associations som er dannet.

Møte med Hadija Nabukenya

En av bøndene er Hadija. Hun er enke og har en farm på 5 acres. Hun dyrker mais, kassava og bananer, og selger en del. Hele husholdningen består av sju personer. Hun har fire barn som går på skole og to under skolealder. To er foreldreløse barn som hun forsørger.

Hadija har fått trening hos VEDCO i *”harvest handling”*, mais og annet. Hun hadde høns, men de fikk sykdom fra ville fugler, så hun sluttet med hønsehold. Hønene må være innendørs. Hun vil prøve igjen og har søkt VEDCO om å få kjøpe noen.

Men Hadija har ku, ei ankoleku med staselige horn. Hun har lånt 400 000 shilling (ca 1200 kroner) for å kjøpe kua. Hun solgte melka for 800 sh per liter. Nå er kua drektig, og gir ikke så mye melk. For pengene hun tjente, kjøpte Hadija TV, så ungene ikke skulle løpe bygda rundt for å se TV. Jeg skjønte godt at hun hadde kjøpt TV istedenfor å betale tilbake lånet med en gang. Men Godfrey og Robert fra VEDCO syntes at hun skulle ha betalt tilbake lånet først. Hadija har betalt 100 000 shilling på lånet, og planlegger videre avbetaling. Etter hvert håper hun å få penger til å satse på kuer av en mer produktiv sort.

Hadija har gått på skolen selv, helt til S2, og kan engelsk, men hun var redd for å prate, for hun syntes ikke hun kunne det bra nok.

KAFAS, Kakooge Farmers’ Association

Bøndene i Kakooge har bygd et hus, og vi møtte forsamlingen, som besto av de valgte representantene fra medlemsgruppene. Trass i at 80 prosent av medlemmene er kvinner, var de fleste valgte personene menn. De forklarte dette blant annet med at kvinnene ikke hadde transport. Hvordan skulle kvinner kunne sykle til et møte når de hadde et barn på ryggen? Det de er mest opptatt av nå, er den nye maismølla, som de regnet med å få ferdig før jul (i fjor).

Et annet problem de har er for liten lagrings-kapasitet. De må derfor selge maisen med en gang den er høstet, og da får de lav pris. De har også problemer når de vil leie traktor. Her fikk de påpakning fra Sarah i VEDCO:
– Dere må planlegge skikkelig, sa hun. – Dere ser opp på himmelen og venter på at været skal fortelle dere når det passer å pløye. Hvis dere skal leie traktor sammen, kan ikke alle pløye samtidig. Dere må planlegge dette i fellesskap, ikke én og én, slik at traktoren har arbeid hele tida, sa Sarah.

Kalender-salg til hundre tusen

Til venstre Naomi Kabirige og Hildur Haveland. På bildet er også Mari Inger Dørum og Anne Carling, sammen med UHRs danseensemble.

Tekst og foto Ivar Andenæs

Salget av kalendere og kundegaver til inntekt for Uganda Heritage Roots (UHR) i Kampala innbrakte til sammen over 100 000 kroner i 2010. Hildur Haveland, som har stått i spissen for aksjonen, inviterte i februar med seg en gruppe til Uganda for å besøke senteret og andre prosjekter som Venner av Uganda har vært engasjert i.

Gruppen besto dels av erfarne ugandafarere, som Hildur selv og hennes mann Asbjørn Solheim. Til samme kategori hører også pensjonert sykepleier Mari Inger Dørum, som hadde tatt med seg flere kolli med medisinsk utstyr. For de øvrige, Åsmund Lunde og samboer Kari Caracchi, samt undertegnede og ektefelle, Inger Johanne, ble dette det første møte med Uganda. Vi sitter igjen med mange inntrykk, de aller fleste positive. Mange hadde på forhånd fortalt oss at uganderne er åpne og hyggelige. Vi kan slå fast at de har rett.

To valgdager

Ettersom turen falt på et tidspunkt som omfattet to valgdager, én med valg av nasjonalforsamling og én dag med lokalvalg, var det heller glissent med gjester på de hotellene vi besøkte. Reisebyråene hadde tydeligvis advart folk mot å reise til Uganda i tiden rundt valgene. Og riktig nok ble det både bråk og slagsmål, ja endog drap, i forbindelse med presidentvalget, men vi opplevde ingenting som kunne oppfattes som truende eller ubehagelig på noe vis.

Ikke uventet vant Yoweri Museveni med solid margin. Mange av dem vi snakket med, mente presidenten vant ved hjelp av valgfusk. Imidlertid hadde verken de norske eller internasjonale valgobservatørene alvorlige innsigelser mot gjennomføringen, selv om det ble pekt på en del uregelmessigheter. Men lokalvalget i Kampala ble underkjent på grunn av omfattende valgfusk.

Varmt møte med UHR

Vi var vitne til et varmt møte mellom de norske ugandavennene og de tidligere gatebarna i Kampala, som har fått husly, mat og skolegang gjennom Uganda Heritage Roots (UHR). Det var ildsjelen Milton Wabyona som startet prosjektet i 2003, og siden den gang har han og kona Naomi tatt hånd om over 150 barn og ungdommer. To timer per dag får de undervisning i dans. Dansen er nemlig det som mest av alt representerer den ugandiske arv og kultur, mener Milton Wabyona. Resultatet av treningen fikk vi demonstrert i form av en forrykende danseoppvisning, hvor gruppen opptrådte i fargerike tradisjonelle drakter. Her var spenst og presisjon, rytmefølelse og – ikke minst – danseglede i rikelig monn!

Mer norsk støtte

Sammen med oss under oppvisningen var representanter for en norsk Lions-klubb, Lier Lions. Klubben hadde samlet inn vel 10 000 kroner til UHR som klubblederen overrakte. Ulf Amundsen som var deres reiseleder, hadde foreslått at gaven skulle gå til UHR. Dansegruppen har fra tid til annen opptredener i selskaper, brylluper og lignende. Dette gir en del penger i kassen, faktisk dekker det rundt

Hildur Haveland og barnebarnet Hector sammen med Kari Caracchi og Åsmund Lunde foran valgplakater i Kampala.

15 prosent av senterets utgifter. Hvorfor ikke invitere ensemblet til den årlige internasjonale musikkfestivalen i Førde?

I dag er det Naomi Kabirige som driver senteret mens Milton har permisjon for å etterutdanne seg. Rundt 30 barn og ungdommer er nå knyttet til senteret. På grunn av pengemangel har Naomi måttet innkvartere ungdommene rundt omkring i byen. Huset der senteret nå holder til, brukes derfor stort sett til administrasjon. Det finnes for tiden ikke penger til å ta inn nye gatebarn.

Besøk på barnehjemmet

Vi besøkte også Sanyu Babies Home, hvor omkring 50 spedbarn og småbarn får pleie og stell. Der traff vi Anne Carling, ugandavenn gjennom mer enn 40 år. Hun har gjennom flere år arbeidet på barnehjemmet i lengre og kortere perioder. Barna representerer mange triste skjebner. Noen er forlatt i bushen eller levert barnehjemmet anonymt. Et guttebarn

Danseglede og rytmefølelse i rikt monn!

stirrer apatisk framfor seg med slukket gammel-mannsblikk. Før han ble brakt til barne-hjemmet, var han hver morgen blitt forlatt av sine foreldre, og fikk verken mat eller stell før de vendte tilbake på ettermiddagen. I tillegg har den ene armen tydeligvis vært brukket. De norske besøkende tenker vel omtrent det samme: Hvordan vil det gå med ham?

De fleste smårollingene stabber omkring og er tydeligvis sunne og friske. Men de lider alle av mangel på nærhet. Fem ansatte, som regel bare to om gangen, er ikke i stand til å gi barna den voksenkontakt de higer etter. De er derfor på oss, tar tak i bena våre og hviner fornøyd når de løftes opp.

Milton takker VaU

Epost til VaU-leder Frøydis Guldahl:

I would like to thank you and the entire team of Norwegian Friends of Uganda for the generous donation that NOFU sent to Uganda Heritage Roots mid December last year. I have received a report that an equivalent of USD 10,800 was deposited to the UHR account to support education and welfare for the children of the project. I must say I am humbled by the commitment and love your team has shown us in this program. When I met the ladies in Oslo last summer, I could see the determination they had but I also knew it would not be an easy task.

Please pass on my sincere thanks to every member of the Association and we'll keep you informed of the developments at UHR.

Milton Wabyona,
University of Kansas, School of Music

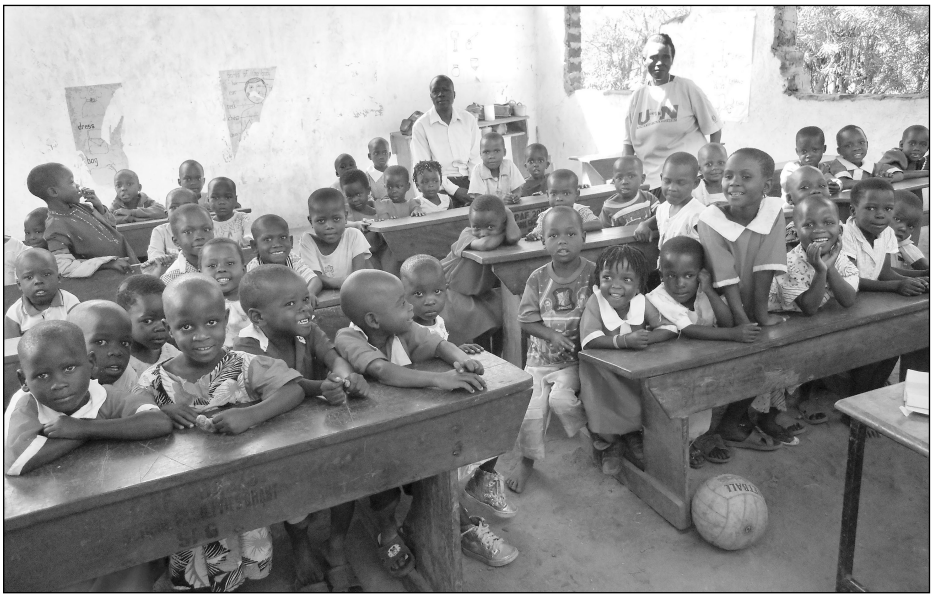

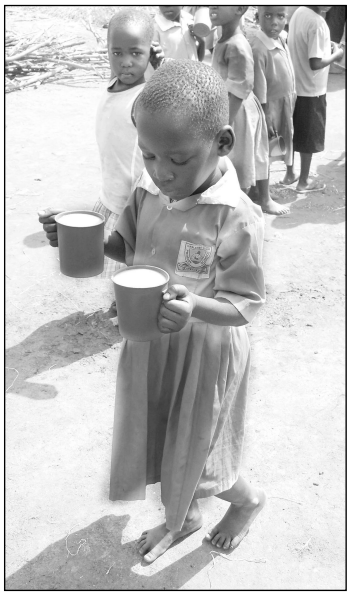

Til venstre: Det er trangt om plassen for elevene på skolen i Kalagala.
Til høyre: I Kiralamba har rektor kjøpt nye kopper, og alle får mat på skolen.

Kjøkken på alle "våre" skoler

Tekst og foto Anne Carling

I februar hadde jeg et arbeidsopphold på barnehjemmet "mitt" i Uganda, og da besøkte jeg samtidig de tre vennskapskolene våre, Walukunyu, Kiralamba og Kalagala.

De tre skolene er ganske forskjellige både når det gjelder elevtall, drift og bygningsmasse. Skolen i Kalagala tilhører *Church of Uganda* mens de to andre er *Government schools*.

Skolen i Kiralamba, som var veldig deprimerende for noen år siden, med synkende elvetall, ekstremt doven rektor og uengasjerte lærere, er det nå en fornøyelse å besøke. Rektor, Florence, er en engasjert og dyktig dame med god kontakt med både foreldre, lærere og elever.
– *Very good organized school,* var kommentaren fra min sjåfør etter besøket.

I Kiralamba er det nå over 400 elever. Rektor ønsket nå å si stopp. De har bare åtte lærere. I P1 er det 83 elever, og skolen har ingen pulter til dem.

I Walukunyu har de 275 elever og ti lærere. Kalagala, som er den klart største skolen, har ca. 550 elever og 14 lærere. Der har de nå startet *Nursery class* med rundt 80 elever i et lite klasserom. De to store skolebygningene er i en elendig forfatning. Takene er i ferd med å falle av, og det er ingen mulighet for å sette på takrenner slik at de eventuelt kunne ha sisterner til vann. Det er bare jordgulv i klasserommene, noe som gjør det ekstremt støvete nå som det ikke har regnet på flere måneder.

På alle tre skolene har vi med støtte fra vennskapsskolene i Norge fått bygd kjøkken, slik at de kan koke maisgrøt til elevene. På skolen i Kiralamba måtte foreldrene betale 5000 ugs. per termin for dette. På de to andre skolene var det 3000 per termin. Rektor i Kiralamba hadde gjort en innsats for å motivere foreldrene til å betale. Mange betalte, men ikke alle.

– Men alle skal ha mat likevel, sa Florence, som også hadde kjøpt inn nye kopper. I Walukunyu og Kalagala var det bare de som betalte som fikk mat. I Walukunyu hadde 80 foreldre betalt for denne terminen, og det var en fremgang, sa rektor Robina.

I Kalagala var det få som betalte. Rektor hadde liten oversikt og sa det var vanskelig å motivere foreldrene. Han syntes det i det hele tatt var vanskelig å motivere foreldrene til å engasjere seg i barnas skolegang. Kanskje ikke så rart. Rektor var en sympatisk mann, men virket ikke særlig engasjert selv. Da er det ikke så lett å få med foreldrene.

I februar kom resultatene fra P7-eksamen før jul. Det er en stor begivenhet med oppslag i avisene om gode og dårlige skoler. I Kiralamba hadde de hatt åtte elever oppe til eksamen. (Det var noen år de ikke hadde P7 i det hele tatt). Alle åtte hadde gjort det meget bra og kunne nærmest velge *Secondary school*.

(forts. neste side)

Valget observert på nært hold

Tekst og foto Carl Emil Petersen

For fjerde gang siden den nasjonale motstandsbevegelse (NRM) tok makten i 1986, har Ugandas velgere hatt anledning til å velge president. Nok en gang trakk Yoweri Kaguta Museveni det lengste strået. Men valgdeltagelsen var den laveste i et ugandisk valg noensinne.

Selv har jeg hatt anledningen til å følge flere av valgene ganske så nøye, og nå i februar var jeg en av fotsoldatene (korttidsobervatørene) i EUs observasjonsoperasjon. Å delta i en slik operasjon innebærer at man sendes dit ledelsen for operasjonen vil. Jeg ble tildelt fire distrikter nord for Elgonfjellet i Øst-Uganda som mitt område. I åssidene mot Kenya lever Sebei-folkene i et frodig klima av forskjelligartet jordbruk (inkludert kaffeproduksjon) og husdyrhold. Bevegelsen (NRM) var her, som så mange andre steder, den dominerende politiske aktør. Skjønt, bevegelsen burde kanskje kalles bevegelsene, ettersom opposisjonen i stor grad springer ut av – nettopp – bevegelsen. En del medlemmer som hadde kommet til kort i nominasjonsvalgene i august i fjor, stilte nemlig som uavhengige kandidater og drev valgkamp som i sin symbolikk og retorikk lå svært nær den bevegelsen brukte.

Valgdagen gav en rekke interessante inntrykk, både av folkets vilje til å la sin stemme telle, og av den praktiske tilnærming de med ansvar for gjennomføringen har til oppgave. Dette er ansvarsfullt og ikke særlig godt betalt arbeid. Stemmelokalene er utendørs *"polling stations"* som avgrenses med bånd. Regnvær og vind kan lett skape problemer. Våre paraplyer og lommelykter var svært velkomne da avslutning og opptelling sammenfalt med styrtregn og mørke. Da alle prosedyrer var avsluttet, håpet staben og agenter at vi kunne kjøre dem til hovedkvarteret. Men dengang ei. I

Alle som vil, kan være til stede under opptellingen av stemmer ved valgstasjonen.

stedet vandret jeg sammen med staben, kandidatagenter og politi med paraply og lykt de lange kilometerne til distriktshovedkvarteret.

Kapchorwa by, der jeg fulgte opptelling og konsolidering av resultater, ligger på rundt 2000 m.o.h. Dette hadde jeg ikke helt tatt høyde for (sic), og fikk en meget kald natt i distriktshovedkvarteret, der gjennomtrekken var påtagelig. Dagen etter valget viste dette seg å være både en velsignelse og et problem. Flokker av utålmodig ungdom hadde nemlig samlet seg utenfor opptellingslokalet, og politiet fant det best å kaste tåregassgranater inn i flokken. Vinden drev dermed tåregass inn – men heldigvis også ut – av lokalet der jeg fremdeles fulgte den langtrukne prosess. Utpå kvelden kunne resultatene fra Kapchorwa bekjentgjøres, og jeg kunne trekke meg tilbake. Flere av mine kollege, i andre distrikter våket både to og tre netter.

(Som deltager i EUs valgobservasjons-styrke har forfatteren ikke anledning til å gi uttrykk for sine personlige oppfatninger om den politiske situasjon eller gjennomføringen av valget.)

Vennskapsskolene (forts. fra forrige side)

Den aller beste, en foreldreløs gutt, hadde fått 9 poeng på en skala fra 4 til 36, der 4 er beste karakter. Rektor var stolt og så det som en stor utfordring at de 26 elevene (21 jenter, fem gutter) som nå går i P7, skal klare det like bra.

I Walukunyu var det 20 elever som gikk opp til eksamen og i Kalagala var det 40. Ingen av disse hadde gjort det særlig bra.

Alle skolene fikk brev fra vennskapskolene i Norge og jeg fikk med store bunker brev tilbake. Kulturforskjeller vises på mange måter. Barna i Walukunyu lurte på hva i all verden *taco* var. Mange fra Norge hadde skrevet om det som sin favorittmat.

Mer fra besøkene på de tre skolene blir lagt ut på VaUs nettside www.vau.no

40% seier

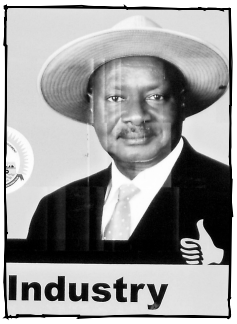

Utsnitt av valgplakat for NRM.

Presidentvalget i Uganda 18. februar endte tilsynelatende med en overbevisende seier for den sittende presidenten. Av de stemmene som ble avgitt, fikk han rundt regnet 68%, men bare 59 % av de registrerte velgerne møtte frem ved stemmestedene. 68% av 59% blir bare 40%, mindre enn de 41% som holdt seg hjemme.

Det samsvarer godt med det jeg hadde inntrykk av blant venner og kolleger, interessen for valget var minimal. Alle visste at resultatet var gitt. Museveni hadde hele statskassen til disposisjon, med et rundelig tilleggsbudsjett vedtatt noen uker før valget. Ingen kunne hamle opp med hans pengeforbruk og tykkelsen på de brune konvoluttene han delte ut. På bygda, der velgerne bor og ingen leser aviser, har dessuten få visst om noen annen president, det ville være respektløst og risikabelt å stemme på noen annen. Dessuten er han en farsfigur, og det går ikke an å stemme bort far. Eierne av FM-stasjonene som folk lytter til, er så nervøse for å miste sine lisenser at de har problemer med å fordele sendetiden likt på kandidatene.

På valgdagen trengtes det ikke noe fusk og fanteri for sikre seieren. Opponentene skriker likevel og hevder stemmene deres ble stjålet eller gjemt bort, uten at de kan bringe frem mange bevis. At stemmene ble kjøpt, kan man kanskje heller si, det er jo ikke pent det heller, og langt fra fritt og rettferdig. Noen av opposisjonspolitikerne, med oberst Besigye i spissen, har sagt at de vil organisere fredelige protestmarsjer, men samme Besigye har også sagt i et intervju med The Daily Monitor at han ikke kan utelukke krig. Følgelig har Kampala sett ut som det var en HV-øvelse i gang (slik de kunne forekomme i gamle dager) over flere dager. Patruljer i full feltmundur og geværene i ferdigstilling har gått gåsegang i ”fri marsj” langs veikantene for å holde gemyttene i ro. Ikke desto mindre braket det løs under borgermestervalget 23. februar her i Kampala. Det ble funnet ferdig utfylte stemmesedler og ferdigfylte stemmeurner til fordel for NRM-kandidaten. De andre likte rimeligvis ikke det, og det ble uro som førte til at valget ble avlyst for Kampalas del. Nå skal det være omkamp 14. mars, hvor mange som gidder delta i den, gjenstår å se. Akkurat det borgermestervalget illustrerer en uggen side ved ugandisk politikk. Få, om noen, begir seg ut i politikken med noe annet mål enn å berike seg selv.

Sentralregjeringen er i ferd med å overta administrasjonen av Kampala, *”His Worship”*, som borgermesteren kalles, blir bare en seremoniell figur, men potensialet for å ”spise” betraktes åpenbart fremdeles som stort. For folk flest er en politiker synonymt med en som vil karre til seg rikdom med minst mulig anstrengelse, og de holder seg på god avstand fra dem. Politikerne og alt som har med styringsverket å gjøre, lever på en annen planet. Det virkelige Uganda, der folk lever og bor, er stort sett en *”informal sector”*, der kontakten både til lokale og sentrale styrings-organer innskrenkes til det absolutte minimum.

Det er nokså bedrøvelig, og med det oppsettet politikere vi har, er det lite som tyder på noen endring. Her i landet er politikk et spørsmål om å oppnå posisjoner, i liten grad om politiske mål. Opposisjonen har ikke gjort det svært sannsynlig at andre personer i posisjonene vil bringe noen bedring.

Om fem år vil velgerskaren være dominert av den generasjonen jeg kjenner best, mine tidligere studenter og unge venner, både i familie og kirke. De yngste er kynikere, de litt eldre har en annen holdning. De vil endring og vet at den avhenger av dem.

Kampala, 5. mars, 2011

Cato N. Lund

Venner av Uganda

Postboks 6652 St. Olavs plass
0129 Oslo
www.vau.no

konto medlemskontingent:
0530 07 84595

gavekonto:
0539 16 80770

Leder: Frøydis Guldahl
tlf. 97 17 94 81
froydisg@online.no

Leder for prosjektkomiteen:
Carl Emil Petersen
tlf. 916 03 343
carl.e.p@online.no

Redaksjon/layout Uganda-nytt:
Bodil Bakken, tlf. 900 57 859
bodibakk@online.no

Ansvarlig for internettsiden:
Ståle Lindblad
slindbla@online.no